

Missziói Magazin 99/5

- [Impresszum](#)
- [Contents in English](#)
- [Országos Evangélizáció](#)
- [Elkészült az Ifjúsági és Gyermekmunkaprogram](#)
- [Imakérdések](#)
- [Seija Kuronen előadó körútja](#)
- [Nők országos találkozója](#)
- [A Révfülöpi Oktatási Központ programja](#)
- [Akvárium-effektus](#)
- [Kedves Kati!](#)
- [A nyitott társadalom összefüggéseiről](#)
- [Pál Apostol Missziója](#)
- [Kórházmisszió: Nagy lehetőség és felelősség...](#)
- [Külmisszió távoli rokonainknál...](#)
- [Hírlevél Indiából](#)
- [A bezárt Missziói Központ](#)
- [A MEVISZ Bárka missziói munkája](#)
- [Erős Vár nyitott kapukkal](#)
- [Rádiómisszió: Egy prédikáló festmény](#)
- [A Lélektől lélekig című rádiós](#)

Missziói Magazin: az Evangélikus Missziói Központ kéthavonta megjelenő folyóirata - Internet változat

*** 1999/5 * 4. évfolyam 5. szám ***

**A Szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40.
Hungary - Europe**

**Levelezési cím: 1656 Budapest, Pf. 22 – Tel / fax: +36-1-400 3057
e-mail: evmis@mail.matav.hu**

Felelős szerkesztő és kiadó: Gáncs Péter Szerkesztő: Kőhádi Dorottya

Szerkesztő bizottság:

Bácskai Károly, Bencze Imre, Szentpétery Mariann, Szeverényi János

Internet változat: dr. Léránt István

[műsort közvetítő rádióállomások
listája](#)

- [A média és az egyházak
felelőssége](#)
- [A DUNA TV VALLÁSI
MŰSORAI](#)
- [Elszigetelt Sziget? Válasz a
Népszava cikkére](#)
- [2000. Új évezred küszöbén](#)
- [Levelesláda: 1656 Budapest](#)
- [Sajnáljuk, a Szerkesztőbizottság
véleménye](#)
- [Sántha Anikó: Hétköznapi
csodák - MM novella](#)
- [Gyermekeknek: Startpisztolytól
célszalagig](#)
- [Gyermekeknek: Tábortalálkozó](#)
- [Gyermekeknek: Rejtvény](#)

CONTENTS

Interview	with Tamás Gábor Nagy, jurist-sociologist about the challenges of the open society
Missiology:	The mission strategy of the apostle Paul by István Gémes
MM	introduces the ministry of the MEVISZ-BÁRKA among handicapped young people and the hospital-mission of the Lutheran Church in Hungary
Foreign mission:	newsletter and photos from the missionary couple József working in India and mission among the Mari-people by Juha and Anu Veliahu
Radiomission:	timeschedule of the HLRM programs broadcasted by local radiostations and mission message of the painting of the French painter François Millet
Pressreview:	Approaching the New Millennium – from The Lutheran Witness
Standpoint:	Why did we have to close the mission center in one of the biggest shopping center?
MM-short story:	Everydays' miracles by Anikó Sánta
„Alarmclock" (column for the youth):	About the mission challenges of the great rock-festival on the „Pepsi-island" in Budapest-Óbuda
„Sunflower"	column for children
Letters and Info	

–

**Missziói Magazin: az Evangélikus Missziói Központ kéthavonta
megjelenő folyóirata - Internet változat**

*** 1999/5 * 4. évfolyam 5. szám ***

**A Szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40.
Hungary - Europe**

**Levelezési cím: 1656 Budapest, Pf. 22 – Tel / fax: +36-1-400 3057
e-mail: evmis@mail.matav.hu**

Felelős szerkesztő és kiadó: Gáncs Péter Szerkesztő: Kőháti Dorottya

Szerkesztő bizottság:

Bácskai Károly, Bencze Imre, Szentpétery Mariann, Szeverényi János

Internet változat: dr. Léránt István

AKVÁRIUM-EFFEKTUS

Ennyire ritka lenne, hogy valakik szeretik egymást? Vagy ilyen vásári mutatványnak számít? És a többiek tényleg irigykednek? Vagy csak a szívük fáj, hogy ők nem részesülnek a Szeretetből? Sok kérdés pattan ki az agyamból a kép láttán. Azt is megkérdézem csendben magamtól: vajon melyik akvárium az én életterem, közegem? Hol vagyok? Szeretnék boldogulni – boldog lenni. Tudom, szeretet nélkül nem megy. Adok – kapok. Milyen elcsépelet gondolatok: olyan betanult módon hangzik! Pedig „mindössze” ennyi a szeretet: tisztelem, elfogadom a másikat, segítek neki megőrizni a másságát, hogy egyre jobban hasonlítsunk egymásra. És örömmel elfogadom, hogy így is, amilyen vagyok, vannak, akik szeretnek. Szívem szerint összenyitnám a két akváriumot. Jó lenne, ha keverednének! Talán a példa így ragadósabb lenne. És segíthetnének a többieknek azok, akik már kezdik egy kicsit „kapizsgálni” a dolgot. Hiszen a földön járt Szeretet sem tett másként. A Nagy Halász azért fogta ki a halakat, hogy ún. „halnevelő-intézetet” alapítson, és ez, bár majdnem úgy tűnt, mégsem fogott ki rajta. Mert a szeretet nyelvén és a szeretet eszközeivel tette a dolgát. Jó ez a gyakorlóiskola. Napról napra nevel-növel minket is a Mester, minket, hal-jelű tanítványait. Annyira jó, hogy Tőle tanulhatunk, és Vele sikerülhet minden nap egy kicsivel jobban szeretni.

Varga Gyöngyi

Kedves Kati!

Gondolom, nem sejtetted, hogy a csömöri Országos Evangélikus Találkozó résztvevőjeként még címlapfotó is lesz Belőled... Amikor megpillantottam Benkóczy Péter Rólad készített fotóját, éreztem, ennél jobb címlapképet aligha találhatunk ennek az MM számnak, melynek egyik főtémája éppen a csömöri találkozó. Talán nem belemagyarázás, hogy ebben a remekül elkapott pillanatfelvételen benne rejlik az egész találkozó két kulcsszava: a tradíció és a misszió, a múlt és a jövő. Örülök, hogy vállalod őseid gyönyörű népviseletét. Vannak, akik szégyellik, hogy „falusiak”... Te légy büszke a gyökereidre, hogy egy olyan szép faluban és aktív gyülekezetben élhetsz, mint Csömör. Örülök, hogy ott látom a kezében a találkozó programfüzetét. Remélem, Te is találtál olyan programot, amire még sokáig emlékszel vissza szívesen. Remélem, megérezted, hogy annak a nagy közösségnek, amit Evangélikus Egyháznak nevezünk, nemcsak múltja, de jelene és jövője is van. S ez a jövő Benned is ott rejlik, Rajtad is múlik, Általad is épül. Bízom benne, hogy válaszolsz soraimra, amit, ha Te is úgy akarsz, mások is olvashatnak majd a következő MM-ben. Válaszodat várva, úgy köszöntelek Családoddal együtt, ahogyan ez Csömörön is élő tradíció: Erős vár a mi Istenünk!

Gáncs Péter

A NYITOTT TÁRSADALOM ÖSSZEFÜGGÉSEIRŐL

Dr. Nagy Gábor Tamás jogász, szociológus, az első kerület polgármestere, a csömöri találkozó egyik előadója:

Mire nyitott ez a társadalom?

Nagyon sok veszélyre, amelyekkel szemben még nem vagyunk felvértezve. A politikai szabadsággal megszorodtak azok a lehetőségek, amelyek az egyéni döntéseket, az egyéni stratégiákat helyezik előtérbe, sokszor az egyéni érdekek képviselőjét, öncélú érdekek képviselőjét, és talán egyre kevésbé nyitott azokra az igazi értékekre, amelyek a közösségben vagy a hitben rejtőznek.

Melyek azok a hiányjelenségek a társadalomban, amelyeknek az orvoslására az egyház hivatott? És hol a legégetőbb a szükség?

A lelki hiányjelenségek. Hiszen nem csak materiális érdekeink és igényeink vannak a világban, hanem igényünk és létfeltételünk a szeretet, a szeretet képessége, a szeretet továbbadásának a képessége, és azok az eligazodási pontok, amelyek a tradíciókban, az egyházi tanításokban, az evangélium tanításaiban öltenek testet a legszemléletesebben, a legtisztább formában. Nyilvánvaló, hogy az egyháznak van feladata a társadalomban a rászorulókat gyámolításával kapcsolatban is, túl a lelkipozíciókon, sokszor a válságba jutott embereken, egyfajta karitás, azzal a tevékenységgel kapcsolatban, amit a hivatalos szervek szociálpolitikának neveznek. Ez az egyház számára nagyon idegenül cseng, mert itt nem politikát kell végrehajtani, hanem egész egyszerűen meg kell találni az emberek igényeit, és ez a rászorulókat anyagi támogatását, lelkipozícióját jelenti, a munkafeltételek javítását, kinek-kinek a neki legmegfelelőbb, a legszükségesebb támogatást kell nyújtania az egyháznak.

A csömöri előadásában említette, hogy a XXI. század emberéhez a XXI. század nyelvén kell szólnia az egyháznak. Ön szerint hogyan tehetjük meg ezt ma, amikor sokszor mintha süket fülekre találnánk a társadalomban?

Harmati püspök úr beszélt a tradíció erejéről. Szemléletes és nagyon szép volt az a megfogalmazás, hogy a tradíció nem válhat tradicionálizmussá, mert a kettő közti különbség az, hogy a tradíció az elhunytak élő hite, míg a tradicionálizmus az élők holt hite. Úgy gondolom, hogy valóban korszerű válaszokat kell adnunk örök kérdésekre. Hiszen a kérdések mindig, újra és újra ugyanazok. Honnan jöttünk, kik vagyunk, miért vagyunk, mit keresünk itt a földön, mi a feladatunk, stb. A válaszok is örök válaszok, nem fogunk semmi újat kitalálni, de minden generációnak újra és újra meg kell fogalmaznia. Ismerjük a pszichológia törvényeit: a fiatalok mindig először elfogadják az értékeket, utánozzák, másolják az értékeket, majd a serdülőkorban elkezdnek szembefordulni ezekkel, hogy valamikor az életük egy bölcsőbb szakaszában újra felismerjék ezeknek az értékeknek az időtállóságát. A fiatalokat kell elsősorban új nyelven megszólítani, tudatában kell lenni azoknak a veszélyeknek, amelyek rájuk leselkednek, talán ők a legkiszolgáltatottabbak éppen emiatt a lázadás-effektus miatt, és el kell gondolkodni azon, hogy tud-e az egyház értelmes tevékenységi köröket biztosítani azoknak a fiataloknak, akik keresik a helyüket a világban. Ha nem az lesz a helykeresésnek a legegyszerűbb és legdivatosabb válasza, hogy elmegyünk egy drogdiszkóba, ahol kiengedik magukból azt a feszültséget, stresszt, amit egyébként szintén a társadalom okoz nekik, és megpróbálnak valamiféle örült szabadossággal reagálni azokra a megnövekedett lehetőségekre, hanem ehelyett értelmes feladatokat mutatunk nekik, értelmes tevékenységi pályákat rajzolunk föl, akkor talán többen vállalják ennek az útját. Nem könnyű út ez, ezt hozzá kell tenni, mert a közösség, az értékek képviselője egy jó értelemben vett áldozatot is jelent, mert ezekben a megszólításokban valamilyen segítséget, választ is várunk tőlük. Tehát nem tudják azt az egyszerű fogyasztói magatartást gyakorolni, amelyre egyébként a világ passzivitásra és elkényelmesedésre indító légköre vezeti őket.

A hit és a közösség megtartó erejét hangsúlyozta előadásában, mint egyedüli jó hírt, evangéliumot. Véleménye

szerint ez az országos találkozó milyen jelentőséggel bírt egyházi, társadalmi szempontból?

Nagyon nagy öröm számomra, hogy ilyen szép számmal jöttek el és ekkora az érdeklődés a találkozó iránt, ez azt mutatja, hogy az egyházi identitás, az egyházi azonosságtudat igen erős. Nagyon sokan várják, hogy találkozhassanak egymással, szót válthassanak, eszmecserét folytathassanak őket érintő kérdésekről. Talán a legnagyobb jelentősége is ebben rejlik. Nem fog itt senki világrengető, új igazságokat kihirdetni, nem fogjuk feltalálni az életmentő elixíreket, ezeket a gondolatokat számtalanszor, számtalan formában elmondtuk, elmondták előttünk is. De az, hogy megtapasztalhatjuk az együttlét örömét, hogy a felelősségvállalásban, a közös gondolkodásban részesei vagyunk egy folyamatnak, amelyben akkor is átérezzük a másokat érintő problémákat, ha történetesen az én konkrét vagy a gyülekezetünk konkrét életében azok nem olyan nagy kihívást jelentenek. Mert tudatában kell lennünk, hogy ezt a fajta felelősségvállalást, amely minden gyülekezetre érvényes a többi gyülekezetért az egyházban, úgy kell megfogalmazni, hogy minden evangélikus minden evangélikusért felelős. Szerintem ez a legkézzelfoghatóbb üzenete ennek a találkozásnak. És azt remélem, hogy ezt a találkozót nagyon sok más találkozó fogja követni ebben a körben is, ennél kisebb körben is.

Végezetül hadd kérdezzem meg, hogy az Ön személyes életében hogyan tapasztalta meg az egyház, a közösség megtartó erejét?

Viszonylag felnőtt fejjel kapcsolódtam be a Deák téri gyülekezet ifjúsági munkájába, és azt is el kell mondanom, hogy távolról, tehát nem egy családi tradíció okán, hanem baráti kapcsolatok révén kerültem ebbe a gyülekezetbe. Nagyon megtetszett az a szemlélet, az a nyitottság, és az a szeretet, amit ott kaptam. Évekig tartottunk gyermekbibliaköröket, és lehetőségeimhez és tehetségemhez képest én is részt próbáltam venni ebben az ifjúsági munkában. Ez olyan erős élményt adott, amely, miután az életkörülmények változása folytán ebben aktívan közreműködni már nem tudok, de még mind a mai napig nagyon komoly útravalót és tartalékot jelent. És örömmel gondolok vissza a gyülekezetben végzett munkára, az ott kapott örömökre, táborozásokra, amelyeket még nem támogatott módon, hanem önerőből, magunktól szerveztünk meg. Nekem ez a fajta közösség jelentette először az egyház személyes arcát, és én ezzel az arccal nagyon-nagyon közeli viszonyba kerültem.

K. D

PÁL APOSTOL MISSZIÓJA

A piliscsabai missziói konferencián hangzott el Gémes István stuttgarteri lelkész előadása Pál apostol missziói stratégiájáról. Ennek rövidített változatát közöljük. Az előadás teljes terjedelemben megrendelhető kazettán az Evangélikus Missziói Központ címén.

Mielőtt részletesen tanulmányoznánk Pál „missziói stratégiáját”, le kell szögeznünk, hogy ha Pál nincs, emberileg nézve: nincs keresztyénség. Pál apostol maga volt „A” MISSIONÁRIUS. Aki ma misszióba készül, vagy missziói tevékenységet akar végezni, Pál szolgálatán kell tájékozódnia, megmértenie.

Hogyan vélekedett Pál saját missziójáról?

Feladatát egyetlen dologban látta: a misszióban. Meggyőződése volt, hogy neki az elveszett világ felé kell fordulnia. Istennek van egy AJÁNLATA az emberiség felé, s ezt az ajánlatot ő közvetítheti. Pál missziói lendületét egyetlen mozzanatra vezethetjük vissza: határozott, egészen különleges, egyedi megbízatására, ELHÍVÁSÁRA. Pált nem emberek bízták meg, küldték el. Isten hívta el, mégpedig azért, hogy őbenne, a tarzusi Pálban kinyilatkoztassa Fiát. „De amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott, és kegyelme által elhívott, hogy kinyilatkoztassa Fiát énbennem, hogy hirdessem Őt a pogányok között, nem tanácskoztam testtel és vérrrel.” (Gal 1,16). Íme, egy misszionárius, aki ezt állíthatja: „Úgy nézzetek rám, mint akiben Isten kinyilatkoztatja Fiát!” Pálnak tehát egészen speciális megbízatása van. Egészen határozottan tartja magát apostolnak, pedig nem tartozott a „tizenkettő” közé. Határozottan állítja azt is, hogy ő tanú, pedig nem találkozott a földi testben élő Jézussal. Igen, tanú Ő, a feltámadott Krisztus tanúja. „Legutoljára, mint egy torzszülöttnek, megjelent nekem is...” (1Kor 15,8). Pál missziójának első alapkőve tehát saját megbízatása. Hozzá kell tenni, hogy akkoriban nem számított különlegességnek missziót végezni. Mindennapos jelenség volt az, hogy különböző tanítások, vallások képviselői szervezkedtek, hirdették nézeteiket. A zsidóság, amely egyébként zárt közösség volt, maga is nyitottá vált, beszélni kezdett az egyetlen Istenről, a szombat megtartásáról. Ezek újdonságnak számítottak, érdeklődést váltottak ki a görögökből, akik rendkívül nyitottak voltak minden keletre jövő vallási irányzat iránt. Mind a zsidó, mind a keresztyén vallás keleti vallás volt az ő szemükben. Különösen figyelemre méltó Pál missziói tevékenysége azért is, mert nem volt jó szónok. Nem tudott ékesszólással, figyelemreméltó beszédekkel megnyerni, lenyűgözni tömegeket. Megjelenése sem volt megnyerő, erőteljes. Pál abban volt „nagy”, hogy személyes beszélgetésekben vezette el partnereit arra a hitre, hogy valóban Jézus Krisztus az Isten küldötte, a Messiás, aki a bűnbocsánatot szerezte meg minden embernek. Elképzelhető, hogy amikor Pál megérkezett egy városba, bérelt egy szobát, letelepedett, azonnal hozzáfogott a sátorkészítéshez, a bőrök válogatásához, varrásához. Akik arra jártak, kíváncsian bekukucskáltak, beszélgetésbe elegyedtek vele. Pál megbecsülése azért sem volt teljes, mert – a társadalmi szokásokkal szemben – nem volt hajlandó anyagilag kiszolgáltatni magát hallgatóságának. Pedig, az a szónok, aki adott magára valamit, elfogadta hallgatóitól az adományokat. Pál – ezzel szemben – tanult szakmájából kívánt megélni. A missziói utak irányát nem bízta a véletlenre, gondosan eltervezte. Nem a kis falucskákat járta, hanem a nagyobb településeket, a kereskedelmi utak mentén kialakult csomópontokat érintette. A városok, ahol járt, mind provincia-fővárosok voltak. Ez már stratégia volt: így tudta elérni, hogy sokan „belebotojjanak” tanításába. Aki Pál missziói prédikációjával szeretne találkozni, figyelmébe ajánlom a Thesszalonikaiakhoz írt első levelét.

Mi volt Pál feladata?

Elsősorban az, hogy hallgatói a bálványoktól az élő Istenhez forduljanak, és hogy akik odafordultak, hitből engedelmesek legyenek. „Ez a Jézus Krisztus a mi Urunk, aki által kegyelmet és apostolságot kaptunk arra, hogy az ő nevéért hitre és engedelmességre hívjunk fel minden népet.” (Rm 1,5). Nagyon fontosnak tartotta, hogy a friss hitűeket közösségbe irányítsa, vagy ha még nincs, közösséget, gyülekezetet szervezzen belőlük, mert tudta, ez megtartó erő a hívő életében. Fontos megemlíteni Pálról, hogy nem pályázott egyéni babérokra. Igyekezett maga köré munkatársakat szervezni, s ezt a munkatársi kört tágítani. Egyik legszomorúbb vallomása, amikor ezt kell írnia: „...csak egy valaki maradt velem.” Nem jelent jót ma sem egyházi életünkben a papközpontúság. Voltak évtizedek, amelyek ezt kitermelték, de szükségszerű, hogy ezek múltával a lelkészek munkatársi közösséget gyűjtsenek, velük együtt gondolkodjanak, tervezzenek, imádkozzanak, dolgozzanak.

Mi volt Pál célja?

Célja mindig az volt, amit így fogalmaz meg: „Béküljete meg az Istennel!” (2Kor 5,20), vagyis: az emberek elveszettségéből való kimentése. Nem tömegeket mentett, hanem mindig az egyes ember volt számára fontos. A misszió célja ma is az egyes ember kell hogy legyen. Célkitűzése volt még az is, hogy az evangéliumot a föld végső határáig vigye. Tudni kell, hogy az akkor ismert világ végső határa Hispánia volt. Amikor Pál Rómában szervez gyülekezetet, ezt a mentő szeretet mellett azért is teszi, hogy a római keresztyének „hídfeállásként” szerepeljenek Hispánia felé. A ma ismert világ sokkal tágabb, szélesebb a látókörünk, többet tudunk és ismerünk. De feladatunk és célunk ma sem lehet más, mint Pál apostol idejében volt. Az embermentésre odaszánt élet, a missziói lelkület – páli módszerekkel – mindig időszerű marad.

„Nagy lehetőség és felelősség...”

Nagyon kiszolgáltatott, de ugyanakkor nagyon emberi helyzet a betegség. Kinek ne lett volna része benne? S azt is tudjuk mindnyájan, milyen sokat jelent egy jó szó, egy simogatás, egy bátorító tekintet, ott, a kórházi ágyon. Lukovits Eszter tavaly végzett lelkész nő egy éve jár kórteremről kórteremre, áll ki a kis kórházi kápolna oltára elé, hogy biztató szót, jó hírt mondjon.

Eszter, mi motivált akkor, amikor ezt a gyakorló lelkészek számára sem éppen könnyű szolgálati területet választottad? Miért akar egy fiatal lány kórházlelkész lenni?

A kórházlelkészi szolgálat egy olyan terület, ahol különösen is nagy hangsúly esik a személyes, mély kapcsolatokra, nagyobb, mint általában a lelkészi pálya más területein. Azt hiszem, ez volt számomra a legnagyobb vonzerő, amely erre a területre indított el a Teológia elvégzése után. Mindig pártján voltam annak, hogy mindenki a maga lelkiességének megfelelő munkát végezze, hiszen így tudja a maximumot nyújtani. Jelenleg a János Kórházban, a Traumatológiai Intézetben és az Országos Onkológiai Intézetben végzem a betegek lelkigondozását. Egy év után azt mondhatom, hogy a számításaim be is értek, hiszen rengeteg lehetőséget kapok nap mint nap a személyes kapcsolatok építésére.

Milyen speciális alkalmak vannak egy kórházban, ahol nem csak járóbetegek, hanem súlyos, ágyhoz kötött fekvőbetegek is vannak, akik nem tudnak elmenni az istentiszteletre?

A vasárnapi istentiszteleti alkalmakon kívül hétköznapi beteglátogatásokra, ún. pásztorolásra kerül sor. De ha egy beteg az ágyhoz kötöttsége miatt nem tud részt venni az istentiszteleten, akkor a betegágyánál tartjuk meg számára külön az alkalmat, s ha kéri, úrvacsorát is osztunk. A kórházban minden felekezeti, történelmi egyház képviselteti magát, az istentiszteleteket, áhítatokat havi beosztás alapján, felváltva végezzük.

Elmondhatjuk-e, hogy a betegség, a halál közelsége nyitottabbá teszi az embereket az isteni, lelki dimenziók felé? Milyen tapasztalataid vannak ezen a téren?

Az a tapasztalatom, hogy a beteg embert, talán még ha nem is vallásos, Isten közelsége a végső, halálközeli állapotban mélyen megérinti. A vallásos ember számára viszont lehetőséget nyújt a betegség arra, hogy felülvizsgálja életét, s rendezze Istenhez, emberekhez fűződő kapcsolatait. Hogy segít-e elhordozni a betegséget, a halál tényét a keresztény hit, erre a válasz egyértelműen igen. A hitnek kulcsszerepe van az emberi élet során minket érő krízishelyzetek feldolgozásában.

Van-e módod a kísérésre, a gyógyult betegekkel való kapcsolattartásra? Végzed-e a hozzátartozók/gyászolóknak lelkigondozását is?

A kísérésre nagy szükség van, hiszen a folyamatos kapcsolattartás, lelkigondozás a leggyümölcsözőbb. Azonban erre nincs mindig lehetőség. A hozzátartozók lelkigondozása roppant fontos feladat, hiszen halál esetén a fájdalom feldolgozásához a családnak is szüksége van lelki segítségre.

Milyen az együttműködésed a világi dolgozókkal, orvosokkal, ápolónőkkel? Segítik-e a munkádat, vagy csak „eltűrik”, hogy vagy?

Ez függ az adott intézménytől is, de összességében inkább azt mondhatom, hogy segítenek, az még nem fordult elő, hogy hátráltatták volna vagy rossz szemmel nézték volna a lelkész jelenlétét. Ideológiai máshova tartozásuk esetén is elviselik a szolgálatunkat. Bizonyára nem egyszer átéltem már torokszorító pillanatokat. Hogy tudod feldolgozni a tragédiákat, amelyeknek tanúja vagy, mi ad neked erőt, mi vigasztal, hogy te is vigasztalhass? 25 éves létemre

sajnos gyakran kerülök abba a helyzetbe, hogy haldoklókat egészen a halálig kell kísérem. Ez roppant nehéz feladat, és biztos, hogy sok feszültséget viszek haza, amit csak fokozatosan tudok kiengedni. Nagyon fontos a harmonikus, kiegyensúlyozott háttér, az empátia, hiszen másképp ezt a munkát nem is lehetne végezni. Szerencsére családi, baráti, szülői segítséggel, és legfőképpen pedig hittel fel tudom dolgozni a nehezebb, szomorúbb eseteket. De a szolgálatomból származó öröm, hiszen ebben is részem van, bármennyire is furcsán hangzik, mindig megvigasztal. Nem csak én adok, hanem legalább ugyanannyit, ha nem többet kapok. Az Úristen közelsége annyira „megszelídíti” ezeket a helyzeteket, hogy teljesen kitisztul a betegek lelke, értelme, befogadóvá válnak, sokkal inkább, mint az egészséges, gondtalan ember. Hogy részt vehetek ebben, ezt hatalmas ajándéknak tartom.

Milyen missziói vetülete van véleményed szerint a kórházlelkészi szolgálatnak?

Meglehetősen nagy missziós lehetőségei vannak ennek a munkának, hiszen a nem vallásos, adott esetben ateista betegek is ki vannak éhezve a lelkeségre, a megértésre, az elfogadásra, a szeretetre. Megfelelő toleranciával, empátiával sok nem hívő beteget lehet Isten felé elindítani, ami még az utolsó nap sem késő. Ez igen nagy lehetőség, és felelősség is egyben.

Kóháti Dorottya

Távoli rokonaink

A Mari Köztársaság fővárosában, Joskhar-Ola-ban öt éve alakult a lutheránus gyülekezet Juha és Anu Veliahu vezetésével, akiket az ingerman evangélikus egyház alkalmaz finn és észt gyülekezetek támogatásával. A gyülekezet Európa utolsó nem-keresztény népe között dolgozik. A marik vagy cseremiszek az Ural és Volga közötti területen élő közel három milliós finn-ugor népességhez tartoznak, a komikhoz és udmurtokhoz hasonlóan. A Mari Köztársaság területe mintegy fele Észtországnak, lakóinak száma 670.000, s ennek a fele tartozik cseremiszek közé. A többiek nagy része orosz.

Vallási bigámia

A cseremiszek nagy többsége vallási értelemben bigámistának mondható, mivel az ortodox vallás mellett az ősi, pogány természeti vallást is gyakorolják. A nagy ünnepeken elmennek az ortodox templomba, de ugyanakkor részt vesznek a hagyományos áldozati szertartásokon is az áldozó ligetekben, amelyekből mintegy 200 található az országban. Közel 100 áldozópap vezeti a szertartásokat. Ezek keretében állatokat és különböző élelmet ajánlanak föl az isteneknek és a védőszellemeknek, évente 2-3-szor. Jó időjárásért imádkoznak, majd nagy lármával próbálják kiűzni a gonosz szellemeket a faluból. Az evangélikus gyülekezetnek 1997 óta van új temploma, amely 160 férőhelyes. A gyülekezet kb. 100 tagú, két helyi alkalmazottal, egy diakónussal és egy ifjúsági vezetővel. Az ifjúsági munka erősnek mondható, és feltűnő a fiúk magas aránya, akik különben nagyon nehéz körülmények között élnek.

Mariföld első evangélikusa: Valeri Patrushev

A cseremisztörténelem-professzor 1986-ban vásárolta első saját Bibliáját. Meglepte, hogy nem csak a történelem van benne, hanem az emberi élet fontos kérdéseiről is szól. Ezt a Bibliát később ellopták...Öt évvel később előadásokat tartott három hónapon keresztül a Helsinki Egyetemen. Egyszer egy vasútállomáson egy Újszövetséget kapott egy fiatal házaspártól, és új oldaláról kezdte érdekelni a kereszténység. Megismerkedve Juha Veliahu finn misszionáriussal, elvégzett egy bibliaiskolát a hyvinkää-i gyülekezetben, ahol 1992-ben keresztelkedett meg. Élete olyan maggá lett, mely kicsírázott és egy evangélikus gyülekezet nőtt ki belőle a Mari Köztársaság fővárosában, Joskar-Olaban. Később a bibliafordítás szolgálatát is felvállalta.

A FELM svéd nyelvű magazinjából fordította Gáncs Péterné

HÍRLEVÉL INDIÁBÓL

Az MM korábbi számában beszámoltunk arról az ökumenikus vállalkozásról, amelynek keretében két fiatal, az evangélikus Jutasi Angelika és férje, a református Jó András ösztöndíjjal Indiába ment tanítani. Július eleji indulásukkor arra kértük őket, számoljanak majd be kinti élményeikről az MM olvasóinak. Az ígéretet betartották: íme, itt az első híradás.

Első hírlevelünkben hadd számoljunk be az eddig eltelt három hét legfontosabb eseményeiről, tapasztalatainkról és benyomásainkról. Kodaikanal egyike a dél-indiai Palani hegységben található üdülővároskáknak. A kétezer méter magas hegyek között kellemes, gyakran kifejezetten hűvös klíma várja a síkság hőségtől megfáradt lakóit. Ezt a kellemes klímát és a gyönyörű természeti környezetet a térségben dolgozó misszionáriusok is felfedezték már a múlt században, sőt azt mondhatjuk, hogy a város nekik köszönheti virágzását. Ha itt a hegyes-völgyes utcákat járjuk, nem is gondolnánk, hogy a keresztyénség Indiában kisebbségnek számít. Eddig legalább tíz templomot láttunk, a legkülönbözőbb felekezeti megoszlásban. Katolikus, evangélikus, anglikán, valamint presbiteriánus eredetű gyülekezetek működnek ebben a városban. Mára ezek jó része tamil nyelven folytatja szolgálatát. Egyszerre láthatjuk, hogy a misszióknak milyen komoly hatása lehet egy-két emberöltő leforgása alatt, de egyben az is nyilvánvaló, hogy lelkes eleink felekezeti „szükkeblűsége” milyen problémákat hagyott hátra. Példa erre, hogy mára az amerikai, valamint a az európai evangélikus egyház két külön tamil evangélikus egyházat támogat, melyek nincsenek túl jó kapcsolatban egymással...Több iskola is működik a városban, ezek legnagyobbika a KIS (Kodaikanal International School), melyben mi is tanítunk. Ez az intézmény jövőre ünnepli fennállásának századik évfordulóját. Körülbelül ötszáz gyerek tanul itt óvodástól érettségiző korig. Gyakorlatilag nem is egy iskoláról van szó, hanem háromról: általános iskola, „middle school”, valamint a „high school”. Bár nemzetközi iskoláról van szó, mind a tanárok, mind a diákok fele indiai, a másik felének nagy része is ázsiai vagy közel-keleti származású. Az iskolát amerikai misszionáriusok alapították és ma is keresztyén szellemben működik. Több tanár egyházi háttérrel, misszionáriusként dolgozik itt, csakúgy, mint mi. A keresztyén szellem jó néhány formában megjelenik: vasárnapi istentisztelet, hétközi ifjúsági óra, ezek azonban nem kötelezőek. Ami viszont mindenkinek kötelező óvodástól tizennyolc éves korig, az a hittanóra, melynek megtartásával Angelikát bízták meg. Ez a feladat szépsége mellett komoly kihívást is jelent. Például egyszerre kell megtanulnia több mint kétszáz teljesen idegen nevet. Én magam (András) is kaptam egy komoly feladatot a klarinéttanítás mellett. 7-8. osztályban kísérleti jelleggel elindítottak egy bizonyos „érték-tant”, ez az óra bevezetés az etikába. Ezt a tantárgyat bízták rám, így lehetőségem van megismerni a néhány klarinétos mellett mintegy kilencven más gyereket is. Mivel ez egy új, kísérleti óra, abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy én alakíthatom ki a tantervet. Nagy lehetőség rejlik ebben a tantárgyban, hiszen játékos-beszélgetős formában ismerhetjük meg egymást, egymás értékrendjét, hitét, és végül a keresztyén, krisztusi értékeket. Mindezek mellett mindketten részt veszünk a 7-8. osztályosok ifjúsági bibliaórájának vezetésében. A fenti feladatok ellátása és a lelkiismeretes felkészülés komoly energiát igényel. A mi Urunk kegyelme azonban csodálatosan megtartott bennünket jókedvben és egészségben. Sőt, a szükségesnél is többet ad nekünk. Az elmúlt vasárnap részt vettünk egy tamil evangélikus istentiszteleten. Túlzás nélkül állíthatjuk, hogy otthon éreztük magunkat. „Áldjad én lelkem a dicsőség örök királyát”- hangzott tamil nyelven, majd jött a 139. zsoltár, mely mindkettőnknek kedves igéje és komoly biztatást jelentett a hosszú út után. Az istentisztelet után sokat beszélgettünk a lelkésszel a kis gyülekezet gondjairól és örömeiről. Ez a néhány sor alig valamit tud visszaadni abból a számtalan élményből, illatból, színből, hangból, melyek nap mint nap érnek bennünket. Az elkövetkezőkben szeretnénk minél többet bemutatni ebből a világból, különös tekintettel az itt élő egyházra. Végül kérjük a testvéreket, gondoljanak ránk imádságban.

Jó András és Jóné Jutasi Angelika

Egy becsukott ajtó szomorú tanulságai

Megdöbbenő közöny fogadta a Pólus Centerben működő „Itt és most” Missziói Központ bezárásáról szóló közleményt. Vajon mi magyarázza ezt a némaságot? Ennyire nem figyeltünk oda erre a páratlan missziói kísérletre? Ennyire közömbös számunkra, hogy az Ökumenikus Tanács tagegyházai, alig másfél év után, önként feladnak egy közel 100 négyzetméteres kápolnahelyiséget és könyvesboltot a főváros egyik legnagyobb bevásárlóközpontjában? Milyen keserű, de a jövőre nézve mégis hasznos tanulságai lehetnek ennek a szomorú eseménynek?

Pedig minden olyan ígéretesen indult 1997 őszén. A történelmi egyházak szinte teljes vezérkara jelen volt az ünnepélyes megnyitón. Úgy tűnt, a minden tekintetben úttörő vállalkozásnak megvan az elvi, teológiai stratégiája is, hiszen Tarr Zoltán református egyetemi lelkész komoly tanulmányt írt a bevásárlóközpontokban folyó missziós tevékenység lehetőségéről, kiemelve az ökumenikus fellépés fontosságát... Ez az értékes tanulmány, „Ki az emberek közé...” címmel, teljes terjedelmében megjelent a „Lelkipásztor” című lelkészi szakfolyóirat 98/1-es számában, valamint kivonatosan az MM 98/1-es számában is. Még az egyéves évfordulóról is pozitív tudósítást adhattunk az MM 98/4-es számában, ahol Demjén Sándor elnök így nyilatkozott lapunknak: „Örömmel vettem részt ezen a jó hangulatú évfordulós megemlékezésen. Meggyőződésem, hogy igen fontos és értékes szolgálatot tölt be ez a Központ. Az emberek anyagi gyarapodása csak még jobban aláhúzza a lelki-szellemi táplálék szükségességét. Ezt, a megfogható javakon túlmutató tevékenységet végzi színvonalasan az Itt és Most...” Mindezekhez még hozzáfűzte jövőjéről: „A közeljövőben felépülő West End Cityben is teret kívánunk adni valami hasonló kezdeményezésnek, számítunk az egyházak további együttműködésére...” Ugyanakkor az Ökumenikus Tanács akkori főtitkára, dr. Bóna Zoltán találó képpel illusztrálta az egyéves Központ helyzetét: „A központot egy kis egyéves gyermekhez hasonlítanám, akinek bizonyos fokig még fogni kell a kezét, mert egyedül nem tud megállni a saját lábán. Az utóbbi néhány hónap kezdeményezései – Záborszky Csaba szolgálatba lépésével – biztatóak...” De hát akkor mi történt ezzel a „kisgyermekkel”, hogy ilyen hirtelen búcsúzni kényszerülünk tőle?! Újra csak kísért az ősi egyházi betegség: tudunk szépen ünnepelni, évfordulót tartani, csak azok a fránya sivár, szürke hétköznapiak ne lennének?! Tény, hogy a hétköznapiakban valóban gyakran csak pangott az élet a központban. Tény, hogy a vasárnap délutáni áhítatokon is akkor volt csak népesebb gyülekezet, ha az igehirdető hozta a hazai „szurkolótábort”. Egy missziói munka mérlegét azonban nem lehet egy év után, csupán a számok tükrében megvonni. Z. Csabáné balassagyarmati olvasónk véleményét nem lehet lerázni, aki többek között az alábbi sorokkal reagál az Ökumenikus Tanács közleményére: „Megdöbbenő, hogy alacsony látogatottság miatt nem kell misszió! Jézusnál az egy lélek is számít...” Ugyancsak ő küldött el néhány idézetet a Központ vendégkönyvéből. A teljesebb, árnyaltabb képalkotás érdekében ezeket is közreadjuk: „Nem először jártunk itt, de most különleges alkalom volt számunkra, mert nagyon jó programon vehettünk részt és bővebben ismerkedhettünk a központ munkájával. Örömmel vettük, hogy szívvel-lélekkel dolgoztok a jó Isten ügyéért és imádkozunk, hogy az Úr Jézus legyen veletek a nemes szolgálatban.” Balla András és felesége, „Csodálatos élmény, hogy az üzleti élet sűrű forgatagában megpihenhettünk és megismerhettük a legújabb bibliakazettákat. Köszönjük.” Németh Attila és Katalin, „Köszönöm a lelki segítséget!” Antal Jenő Miskolcra: „Úgy érzem, valóban túl korán engedték el a „kisgyermek” kezét... Nem vitás, hogy ez a fajta missziói munka csak ökumenikus alapon képzelhető el, de sajnós a Pólus Centerben meg is rekedtünk az ökumenikus alapoknál, melyre igazán már nem épült fel semmi sem valódi ökumenikus összefogással és felelősséggel. Igazán senki sem érezte magáénak ezt a Központot és az ott

dolgozókat. A Központ bezárása nem az ő kudarcuk...Sajnos az Ökumenikus Tanács Missziói Bizottsága, melynek feladata lett volna a munka szakmai felügyelete és segítése, képtelen volt ellátni feladatát. Ezt bátran leírhatom ilyen nyersen, hiszen magam is tagja vagyok ennek a Bizottságnak, így saját felelősségemet is érzem. Talán érdemes lett volna még várnia az Elnökségnek a végső ítélet kimondásával, hiszen egy-egy missziói programnak, különösen is egy ilyen új kísérletnek, több éves kifutást kellene hagyni. De most már ezen kár töprengeni, ez a döntés visszafordíthatatlannak tűnik.

Végül próbáljunk néhány tanulságot levonni a Pólus Centerben becsukódó ajtó szomorú történetéből:

- Egy ilyen úttörő vállalkozás jóval alaposabb szakmai és személyi előkészítést és felkészítést követel.
- Előzetesen kell meghatározni a missziói projekt időbeli távlatait és a vele kapcsolatos elvárásokat.
- Folyamatosan biztosítani kell az imádkozó háttérrel éppúgy, mint a szakmai felügyeletet.
- Megfelelő hatástanulmányok és szakmai vizsgálatok után, kell, hogy legyen bátorságunk egy munka feladására is.

Szeretnénk aláhúzni és nagyon komolyan venni az Ökumenikus Tanács közleményének alábbi sorait: „Az utóbbi időben az Ökumenikus Tanács tagegyházai számára sok új lehetőség nyílt a missziói és evangelizációs munka végzésére, így a jövőben azok fenntartására és működtetésére szeretnénk nagyobb figyelmet szentelni...” Így legyen!

Gáncs Péter

A MEVISZ BÁRKA MISSZIÓI MUNKÁJA

A MEVISZ (karitatív munkával foglalkozó) Bárka szakcsoportja immár 10. éve szervez táborokat fogyatékosoknak és volt állami gondozottaknak. Legnagyobb számban mozgássérültek (mint magam is) táboroznak velünk. Idén már 12 mozgássérült táborunk lesz. Ezen kívül vak és értelmi fogyatékos (bóbita) fiatalokkal is foglalkozik a Bárka. Mivel én csak a mozgássérült táborokban veszek részt, ezért írásomban a Bárka tevékenységének ezt a részét szeretném részletesebben bemutatni, egy nyári táboron keresztül. A táborokban mozgássérültek táboroznak együtt egészségesekkel. Ezt nyilván megjegyeztem sem kéne, hiszen hogyan is táboroznánk magunkban, amikor ellátásra szorulunk. Nem is magának a ténynek a megállapítása kedvéért vettem papírra a fenti mondatot, hanem, hogy hangsúlyozzam, hogy együtt táborozásról, nem pedig mozgássérültek táboroztatásáról van szó. Ez nagyon fontos számunkra. Egy részről fontos azért, mert a mozgássérültek itt nincsenek alárendelve a segítőknek. Másrészről fontos ez a segítők szempontjából is, hiszen nálunk – ellentétben más szervezésű mozgássérült táborokkal – fontos szerepe van annak, hogy ne csak a mozgássérültek kedvéért, örömeire legyen a tábor, hanem ugyanannyira vegyük figyelembe a segítők igényeit, érdeklődését is. Azt hiszem, nyugodtan mondhatom, hogy egy-egy segítő nem azért jön el újra meg újra Bárka táborba, mert úgy érzi, hogy – mint az irgalmas szamaritánusnak – segítenie kell a „szegény” mozgássérülteken, hanem legalább annyira azért, mert jól érzi magát és kap valami többletet, töltést ebben a közösségben. Mint említettem, természetes, hogy mi mozgássérültek segítségére szorulunk. Így a hétköznapi teendők ellátása egy táborban nyilvánvalóan több időt vesz igénybe, mint általában, de arra törekszünk, hogy ezt minél egyszerűbben, gyorsabban megoldjuk, és ne a tisztálkodás étkezés, stb. álljon egy-egy napi program középpontjában. Mint azt már említettem, arra törekszünk, hogy a tábor programjai mind a mozgássérülteknek, mind a segítőknek hasznosak legyenek. Számomra a „hitépítő” jellegű alkalmak a legfontosabbak. A mindenesti áhítatok és a csoportos beszélgetések. Számomra elképzelhetetlen lenne egy Bárka-tábor ezek nélkül. Mégis időről időre fölmerül a kérdés, hogy mekkora hangsúlyt helyezhetünk az ilyen jellegű programokra. Ugyanis a mozgássérültek többsége csak itt a Bárkában találkozik Isten igéjével, tehát mindenképpen óvatosan kell kezelni ezt a kérdést. Én azonban úgy érzem, hogy mégis fontos szerepet kell szánunk az Ige hallgatásának és továbbadásának, hiszen ez jelenti a Bárka lelkét és lényegét. E nélkül az a közösségépítő szeretet sem élne köztünk, amely összetartja egy-egy tábor közösségét. Igen, valóban a közösség és a személyes kapcsolatok kialakítása és megőrzése a legfontosabb cél, hiszen sok, intézetben élő mozgássérültnek a Bárka jelenti az egyetlen kapcsolatot a külvilággal. Ezt szolgálják a tábor egyéb programjai is. Az eddig említetteken kívül vetélkedőket szervezünk, és gyakoriak a kirándulások is. Különösen érdekesek és fontosak a gyalogos kirándulások. Ezek immár hagyományai a Bárka táborainak. Például Kemenesmihályfáról csaknem minden évben gyalogtúrázunk a Sághegyre vagy éppen Weöreös Sándor szülőfalujába, Csöngére. Olykor persze elmaradnak ezek a túrák, hol a rossz idő miatt, hol meg amiatt – és ez az utóbbi időben sajnos több táborban is probléma –, hogy nincs elég segítő. Ezek a gyalogtúrák azért is fontosak számunkra, mert itt – a séta közben – lehetőség nyílik személyes beszélgetésekre, és ezekre szintén nagy szükség van. Mindaddig csak a nyári táborokról szóltam. Azonban a Bárka munkájában legalább ilyen nagy szerepet töltenek be – illetve pontosabb, ha így fogalmazok: kellene, hogy betöltsenek – az évközi programok. A táborban kialakult kapcsolatok ugyanis, ideális esetben hosszabb időre is megmaradnak. Célunk, hogy a Bárkához kötődő mozgássérültek év közben se maradjanak magukra. Különösen fontos ez az intézetben élő sérültek esetében, akik nem nagyon számíthatnak mások segítségére, szeretetére. Ezért a tavaszi és őszi úgynevezett táboralálkozók – ahol egy-egy nyári tábor csapata találkozik újra – mellett igyekszünk minél több egyéni vagy csoportos programot (színház-, koncert-, mozilátogatást, kirándulást szervezni), bár gyakran csupán annyiról van szó – mégis sokszor ez a leghasznosabb –, hogy a bárkás segítőik segítenek nekünk mozgássérülteknek hétköznapi dolgainkban. Fürdésben, szállításban ügyek intézésében, stb. Azonban szerintem a legnagyobb szerepe, mint általában minden ember életében, itt is a – személyes vagy közös – beszélgetéseknek van. Véleményem szerint a Bárka munkájára nagyon nagy szükség

van, mert sok sérült e nélkül tényleg egyedül maradna, hiszen nagyon sokan tényleg úgy várnak a segítségre, mint az a bizonyos ember ott a Betesda tavánál. A Bárka munkájának szükségességét személyes példám is megerősíti, hiszen én is itt találtam rá igazán Istenre.

Ittész Ádám

„ERŐS VÁR NYITOTT KAPUVAL...”

A II. Országos Evangélikus Találkozó főtémáját a nyitott egyház, nyitott társadalom, a tradíció és misszió összefüggései adták. A nyitott társadalom kérdéseiről a Találkozó jogász-szociológus előadója, dr. Nagy Gábor Tamás szólt. ([A dr. Nagy Tamással készült interjú](#)). Az alábbiakban a másik két előadás részleteit tesszük közkinccsé.

Dr. Harmati Béla: A tradíció ereje

A tradíció nem más, mint a holtak élő hite. Az egykori legionárius Aquincumban, aki rávéste a téglára a sator-négyszöget, az egyházatyák, reformátorok, hithősök, mártírok hite él tovább. De jaj nekünk, ha ez tradicionalizmusba fullad! A tradicionalizmus az élők halott hite. Van még valami múzeumi emlék, van még Biblia a polcon, valahol porosodik az énekeskönyv, de már nem élnek belőle. A tradíció, az erős vár akkor lesz erős közöttünk, ha Isten-közelségre és emberközelségre segít bennünket a tradíció. S ebből új élet kell, hogy fakadjon. Ez nem mindegy a társadalomnak sem. Egy olyan társadalomban, ahol mindenki lop, vagy senki sem tartja be a szavát, ott még bankkölcson is nehezen lehet kapni, mert egy ilyen társadalomban nincs társadalmi morál, nincs társadalmi erkölcs. A törvények betartása lehetetlen. Magyarországnak nagyon nagy szüksége van arra, hogy azon az alapon álljunk, amely alapot Isten ígérte, az Ó- és Újszövetség ad elénk. Hadd idézzem Pál apostolt: „Álljatok szilárdan és ragaszkodjatok a hagyományokhoz, amelyeket akár beszédünkben, akár levelünkben tanultatok.” Alap kell az életünkhöz és ez az alap az a Krisztus, akire épülhet az élet. Egy életünk van, nem kettő vagy három, és ebben az egy életben kell megtalálnunk az alapot! Őrizni azt, amit tőle kapunk, átadni tovább és újra fogalmazni: Ő a kezdet és a vég! És mindezt mások javára, a közösség javára, mindannyiunk javára...

Dr. Fabiny Tamás: A misszió esélyeiről

Szükség van ezekre a találkozásokra a misszió szempontjából is. Csoóri Sándor két verssora motoszkál most bennem: „Látnunk kell egymást, hogy láthatók legyünk, Hallanunk egymást, hogy hallhatók...” Hogy tudjon rólunk a világ! Hogy figyelembe vegye a szavunkat, megnyilvánulásainkat, gondolatainkat, rezdüléseinket a társadalom, az a nyitott társadalom, amelyről hallottunk, ahhoz valóban láttatnunk kell magunkat, hallatni kell a hangunkat. De ehhez mindenképp először egymást kell meglátnunk és egymást kell meghallanunk. Rendezni közös dolgainkat, és akkor tudunk kilépni a nyilvánosság elé meggyőzően, hitelesen és sokak számára építően. Ha misszióról beszélünk, először a saját megtérésünket kell komolyan vennünk, ezzel kell szembesülni. Valóban van-e elhívásunk, valóban van-e küldetésünk, valóban úgy lüktet-e bennünk ennek az ügynek a szeretete, ahogyan arra a mi Urunk indítani szeretne bennünket?! Ha mindez nincsen meg, akkor minden csak módszer, minden csak taktika, minden csak stratégia, minden csak elmélet, és igazából, nagy-nagy erőlködések árán is, csak alig-alig juthatunk előre... Saint-Exupéry francia írónak néhány sorát idézem: „Ha hajót akarsz építeni, akkor ne azzal kezd, hogy másokat toborzol, és fát gyűjtetsz velük, szerszámokat adsz nekik, kiosztod a feladatokat és tervrajzot készítesz, hanem keltsd fel bennük az olthatatlan vágyat a végtelen tenger iránt.” Amíg nincs meg az olthatatlan vágy a mi szívünkben a végtelen tenger iránt, amíg nincs meg bennünk az Úr szolgálatának a reménye és öröme, az a

feszítő, ujjongó tudat, hogy bennünket munkásként küld az aratásba, addig hiába minden tervrajz, hiába minden fagyűjtés, addig hiába munkások toborzása – nem tudjuk megépíteni azt a hajót. Mert a hajó először az emberek szívében, az emberek lelkében épül meg...

Egy prédikáló festmény

A nyáron finn testvérszervezetünk, a Sanansaattajat („Hírvivők”) központjában járhattam Hyvinkää-ben. Per-Olof Malk igazgató irodájában fedeztem föl Millet francia festő „Kalásztépők” című alkotását. Valójában nem is annyira a festmény fogott meg, hanem sokkal inkább Per-Olof Malk hozzáfűzött magyarázata, melyben szinte a rádiómissziós munka ars poeticája fogalmazódik meg. Hadd osszam meg Olvasóinkkal is ezt a sajátos „műelemzést”. „Ez a festmény missziói munkánk helyzetét is hűen ábrázolja. Isten aratásába kaptunk meghívást. A kép háttérében láthatjuk azokat, akiknek a látványos, tömeges aratás feladata jutott. Tele szekér, hatalmas szénakazlak jelzik a munka eredményét, valóban sok az aratnivaló, bő a termés... Isten népének életében újra meg újra vannak ilyen nagy aratások, ébredések, evangélizációk, amikor tömegek kerülnek kévébe kötve az isteni magtárakba...De mindig vannak elhullajtott, visszamaradt kalászok is. Lehet, hogy a mezőgazdaságban, különösen is ha bő a termés, megengedett egy bizonyos veszteség, egy bizonyos elhullási százalék. De Isten Országának munkájában nem megengedett ez a nagyvonalúság... Itt minden kalász, minden gabonaszem drága és pótolhatatlan kincs. Kellenek olyan alázatos szolgák is, akik megpróbálják begyűjteni ezeket a szét-és elszórt kalászokat!” Finn testvérünk bizonyágtétele szerint ilyen, kevésbé látványos, valóban lélektől lélekig menő munkát vállal föl a rádiómisszió is, amely megpróbálja elérni és Isten közelébe segíteni azokat aszétaszórt egyes embereket, akik mások vagy éppen saját hibájukból újra meg újra kimaradnak a nagy „begyűjtésekből”... Talán mindannyian érezzük, hogy éppen a mi sajátos magyar evangélikus szórványhelyzetünkben milyen üzenete van ennek a francia festménynek finn barátunk tolmácsolásában...

G. P.

Többek kérésére közöljük azoknak a rádióadóknak a listáját, melyek rendszeresen közvetítik

az Evangélikus Rádiómisszió „Lélektől lélekig”

című műsorát. Ezeknek a rádióadóknak műsorát csak az adott település körzetében lehet fogni. Hálásak vagyunk a műsorokkal, illetve a vételi viszonyokkal kapcsolatos minden visszajelzésért.

Település	Rádióállomás	Hullámhossz	Adásidőpont
BÉKÉS	Torony Rádió	FM 94.4	Vasárnap 8.00
BÉKÉSCSABA	Start Rádió	FM 88.9	Vasárnap 7.00
BONYHÁD	Rádió Bonyhád	Kábel 105.2	Csütörtök 17.00
BUDAPEST	Rákosmente Rádió	FM 69.86	Szombat 18.45
BUDAPEST	Klubrádió	FM 95.3	Öt naponként 6.05
DUNAÚJVÁROS	Penta Rádió	FM 99.1	Szombat-vasárnap 13.30
ESZTERGOM	Új Esztergom Rádió	FM 98.1	Vasárnap 9.00
KAPOSVÁR	Somogy Rádió	AM 1602	Vasárnap 8.00
KAZINCBARCIKA	Top Rádió	FM 103.3	Vasárnap 11.55
KECSKEMÉT	Róna Rádió	Kábel 105.1	Vasárnap 9.15
KISKÖRÖS	Fresh Rádió	FM 97	Vasárnap 6.35
MOHÁCS	Rádió Mohács	AM 1485	Vasárnap 14.05
NAGYKANIZSA	Zala Rádió	FM 71.03	Vasárnap 7.20
NYÍREGYHÁZA	Jonatán Rádió	FM 70.88	Kedd 19.00
NYÍREGYHÁZA	PB Rádió	FM 70.88 kábel 104.75	Vasárnap 7.45
SOPRON	Panoráma Rádió	FM 94.1	Vasárnap 9.30
SZARVAS	Szarvasi Rádió	FM 100.4	Kedd 19.15
SZEGED	MR Szegedi Stúdiója	FM 66.29 93.1	Vasárnap 8.05
SZÉKESFEHÉRVÁR	Vörösmarty Rádió	FM 99.2	Vasárnap 7.40
SZEKSZÁRD	Rádió Antritt	FM 105.1	Vasárnap 6.45

SZENTENDRE	Pilis Rádió	FM 91.1	Vasárnap 5.45
SZOLNOK	Aktív Rádó	FM 99.2	Vasárnap 20.00
SZOMBATHELY	Szóköz Rádió	FM 67.52	Vasárnap 10.00
TAPOLCA	Tapolca Rádió	FM 101.8	Vasárnap 8.05
VÁC	Madách Rádió	FM 68.99 kábel 107	Csütörtök 7.50

+ Arad, Kézdivásárhely, Pozsony, Szabadka és más vajdasági rádióadók.

A MÉDIA ÉS AZ EGYHÁZAK FELELŐSSÉGE

A Duna Televízióval több éves együttműködésünk van. Amíg az Evangélikus Rádiómisszió programjait rövid hullámon sugároztuk, a Dunatext rendszeresen közölte a heti műsorrendet. Ebben az esztendőben többször is olvashattuk a Duna Tv Fabiny Tamás által szerkesztett „Szegletkő” című protestáns magazinműsorának MM-változatát. Lehoczky Lászlót, a Vallási Műsorok Szerkesztőségének főszerkesztőjét kérdeztük a Duna Tv sajátos küldetéséről, az egyházak és a média kapcsolatáról.

A Duna TV külön színt képvisel az egyre bővülő médiapiacon. Hogyan lehetne meghatározni a Duna Tv ars poeticáját, küldetését, ha úgy tetszik sajátos „misszióját”?

A Duna Televízió lelki és kulturális hidat hivatott képezni a határon kívül és belül élő magyarság között. De tágabb értelemben a világban élő magyarságot is megpróbálja elérni kétféle módon. Egyrészt az interneten bizonyos műsorok rajta vannak, másfelől havonta kétórányi műsor-összeállítást videokazettán bocsát rendelkezésre főleg a tengeren túli magyarság számára. Ez a kazetta több ezer példányban másolódik. Különben a műholdas sugárzás lehetővé teszi a műsorok vételét Skandináviától egészen Észak-Afrikáig.

Milyen arányban jelentkeznek a vallási műsorok és mekkora stábbal dolgozik a vallási szerkesztőség?

A műsoridőnek csekély százaléka csupán az általunk szerkesztett, kifejezetten vallási műsor, ez évi 3600 percet jelent. Természetesen más műsorokban is jelentkeznek vallási témák és értékek. Szerkesztőségünk 8-10 fővel dolgozik, akik közül csupán hárman számítanak a Duna Tv belső munkatársai közé, a többiek úgynevezett „külsősök”... Szerintünk nagyon kevés ez a műsoridő és legnagyobb szomorúságomra sem az írott, sem az elektronikus sajtó nem szentel elég teret azoknak a területeknek, melyek az elmúlt negyven évben a legnagyobb pusztulásnak és rombolásnak voltak az áldozatai. Ez az ifjúság, a család és az öregek problematikája. Például egyedül a mi szerkesztőségünk készít műsort az időseknek... El kéne dönteni, hogy a jövő Európájában mekkora szerepet kap a hit? Döntő, hogy a keresztyénség, amely létre hozta az európai kultúrát, tudományt és művészetet, milyen formában jelenik meg az egyesült Európa életében.

Igaz lenne, hogy ha valamit agyonhallgat a média, akkor az valójában nincs is vagy legalább is elsorvadásra van ítélve? Gondolok most a keresztyén értékekre is...

A média a viselkedésmintákat, magatartásmintákat, életvezetési távlatokat is ad. Ha média degenerált személyeket, családokat mutat be, ha egy gyilkosnak kell szurkolnunk, mert a forgatókönyv úgy van megírva, akkor rendkívüli nagy aggodalommal tekinthetünk a jövő felé. Amikor kiírták a kereskedelmi televíziók pályázatát, akkor a nyertesek felvállalták a nemzeti karaktert, a magyar és keresztyén értékek őrzését, és most láthatjuk, hogy ez milyen módon teljesül. Mindez körülbelül az adásidő 2-3 ezelékében kap teret, ami egyszerűen minősíthetetlen...

Milyennek látja az egyházak és a média viszonyát?

A ma médiája gyakorta nem tekinti partnernek az egyházakat, hanem inkább egy szükségtelen rosszat lát bennük, akik utjában állnak – kimondom – a népbuittásnak. Úgy gondolom, hogy az egyházak vezetőinek sokkal jobban oda kellene figyelniük, és markánsan fel kellene emelniük a szavukat az ellen a szennyáradat ellen, ami ma az írott és elektronikus sajtóból árad. Az elmúlt negyven év lelki és egzisztenciális vákuuma után, mintha még mindig nem tértek volna magukhoz az egyházak. Életbe vágóan fontos lenne, hogy a nyugati társadalmakhoz hasonlóan az állam partnernek tekintse az egyházakat a társadalom jobbátétele érdekében. Ebben az irányban a jelenlegi

kormány készséget mutat, viszont ugyanez a médiában szinte teljesen hiányzik. De sajnós a történelmi egyházak részéről is hiányzik egyelőre az építő konszenzus és a koncepció a médiával kapcsolatban. Úgy érzem, hogy sokszor túl nagy hangsúly esik a restaurációs törekvésekre, pedig az egyház lételeme az apostoli lelkiület. Az új történelmi helyzetben a médiamunka az egyházaknak is nagy lehetősége és felelőssége!

G. P.

A DUNA TV VALLÁSI MŰSORAI

Kéthetente szombat 14.20 – ismétlés vasárnap 6.05

Élő egyház – katolikus híradó

Protestáns világ – egyházi híradó

Havonta vasárnap 13.55 – ismétlés szombat 6.35

Szegletkő – protestáns magazinműsor

Figyelj!!! – fiatalok magazinműsora

Élő forrás – katolikus magazinműsor

Negyedévente vasárnap 13.55 – ismétlés szombat 6.35

Halld Izrael! – zsidó magazinműsor

És múlnak az évek... – időskorúak magazinműsora,,

Ha ketten, vagy hárman...” – családi műsor

Európa hite – jövőnk keresztyén szemmel

+ havi rendszerességgel istentisztelet-közvetítések vasárnap délelőtt

+ „Virradóra” keretében hétköznapi reggelente 3/4 6-kor „Útkereső”

ELSZIGETELT SZIGET?

megkésett válasz Megyesi Gusztáv „Paprock” című cikkére

A Népszava augusztus 11-i számában megjelent írás szerzője meglehetősen ironikus stílusban tûzi tollhegyre a Pepsi-szigetre látogató kiscgazdapárti delegáció kifogásait, akik többek között a történelmi egyházak jelenlétét hiányolták a diákszigeten. Ízelítőül néhány sor a cikkből: „Csak kérdés, hogy a történelmi egyházak mit tudnak itt tenni demonstratívén. Legjobb ismereteim szerint ez idő tájt egyetlen történelmi egyházunk se működtet rockzenekart, a paprock mint stílus egyelőre mélyponton van... A krisnások (nem történelmi egyház tagjai) ugyan itt vannak és levest osztogatnak, de már két lacikonyha között kissé furán festene egy tömeges Úrvacsora...” Az MM Lénárt Viktor egyetemi lelkészt kérte meg, hogy reagáljon a cikkre.

Én sem vagyok kiscgazda-party. Érzem a háttérhangulatokat és általában élvezem a cikk stílusát, de végeredményben nem értem a cikket. Persze az is lehet, hogy M.G. úr nem érti, és első, igaz lendületével túlgurult a célon. A Szigeten két teljes napig mazsoláztam én is, közben egy vallásközi és egy felekezeti közötti kerekasztal-beszélgetésen vettem részt. A Sziget óriási, úgy is, mint Magyarország legnagyobb szabású kulturális vállalkozása. Nagyon jól éreztem magam, mert sok mindent láttam békésen megférni egymás mellett a lehetőségek piacán. Gyakorlatilag majdnem mindent, ami ma Magyarországon komolyabban képviselteti magát. És nem is mondom hogy egzisztenciálisan, de azért hiányzott nekem a történelmi egyházak részvétele. Gyakorló és kezdő lelkészként azt látom, hogy ez nyilván összefügg a szerepzavarral és helykereséssel, ami a mai társadalomban ezeket az egyházakat jellemzi. Ahogy igaz azonban, hogy a Sziget reális körképet fest a magyar ifjúság kulturális és vallásos el(nem)köteleződéséről, úgy irreális a történelmi egyházak egyénekre korlátozó, korallszigetszerű képviselete a Szigeten. Valójában ugyanis nem csak egy-egy ember képviseli a történelmi egyházakat, hanem fiatalok tömegei, sokszor spontán, alulról szerveződő, élő közösségekben. A történelmi egyházakra általában igaz, hogy a direkt hatalmi pozícióktól búcsúzva szerepzavarral küszködnek, ami aztán többnyire nyelvzavart, kommunikációs rövidzárlatot okoz. Ez sokszor sugárzik az egyházas fiatalok közösségeiből is. De lendületet is érzek, olyasmit, mint amit a bungy jumping-on érez az ember, miután már maga mögött hagyta a félelmeit és nyitott szárnyakkal, emelkedve zuhan, mint abban a bizonyos nyílegyenes, lángoló labirintusban. Ezért gondolom, hogy talán mégis érdemes lenne felállítani a szigeten egy „ökumenikus kukucskálót”, ahol a kulcslyukon át beleshetünk a gyerekszobába, a gyökerekre, ahol még igaz az ének. Persze nem lacikonyhaként álcázott úrvacsorára gondolok... De úgy gondolom, hogy ma, a híradások világában a történelmi egyházaknak meg kell tanulniuk hírt adni arról az örömről és vigasztalásról, amit Krisztus jelent. Hiszem, hogy a történelmi egyházak által is képviselt Krisztusnak van mondanivalója ebben a világban. Ehhez pedig fel kell oldani sok rossz beidegződést, negatív élményt, amihez a Sziget hangulata szólásszabadságával sokban hozzásegíthet, sőt, ez talán adódhat a Sziget eredeti célkitűzéséből is. Azt már csak a tényekhez való hűség kedvéért említem, hogy M.G. úr nyilván nem tud azokról az amatőr egyházi együttesekről, akik hol belső, hol külső terjesztésben 5-6000-es példányszámban adnak el kazettákat és lemezeket, és hogy ezek közül az egyik, a Promise zenekar, már játszott a szigeten...

?!

A kérdező keresztyének révfülöpi konferenciáján hallottam, hogy az ember életének szakaszait különböző kérdésekkel jellemezhetjük. A kisgyermek mindig azt kérdezi: MIÉRT? A fiatal pedig azt, hogy: MIKOR? A felnőtt azt kérdezi: MINEK? Az idős pedig csak ennyit: MIT? A révfülöpi országos ifjúsági konferenciák megindítása kapcsán kérdeztem még a tavasszal: miért éppen Révfülöp? S azt is, hogy: miért ne éppen Révfülöp? Most megpróbálom végigkérdezni az élet kérdőszavaival az elmúlt hetet, amelyet Révfülöpön töltöttem egy országos ifjúsági konferencián, s próbálom keresni a válaszokat. Akik nem először voltunk ilyen konferencián, még kerestük a helyünket. Mikor találjuk meg...? Minek egyáltalán ilyen konferencia? A kissé fásult felnőtt kérdésére a válaszom egyértelmű. Nagy szükségünk van a megállásra, a közösségre, a csendre és nevetésre, az Istenre figyelésre. Egyre nagyobb szükségünk van rá. Mit kell tennünk? Tegyük a barátságos környezetet még inkább azzá, a csendet még mélyebbé, igyekezzünk együtt, hogy a kérdező megkapja a válaszait. Ez mindannyiunk feladata. A többi megadatik.

Szné SzK.

ÚJ ÉVEZRED KÜSZÖBÉN

Gondolatok a millennium kapcsán, a hívő ember szemszögéből nézve

(Részlet a The Lutheran Witness 1999. januári számából. A cikk írója ószövetségi írásmagyarázati professzor)

Az ezredvég kérdései

1999-et írunk – alig néhány hónap választ el az ezredfordulótól. A visszaszámlálás megkezdődött. S az emberek tele vannak megválaszolendő kérdésekkel. Milyen változásokra számíthatunk? Milyen arcot mutat majd a harmadik évezred egyháza? Hogyan nézzünk szembe keresztényként, Krisztus-követő egyénként és egyháztagként a millenniummal? Készek vagyunk-e szívünkben az Úrba vetett bizalommal nekiindulni az új évezrednek, vagy lelkünket félelem tölti be? Ahhoz, hogy feleletet adjunk e kérdésekre, nekünk, keresztényeknek el?ször is meg kell határoznunk helyünket a világban, a ránk szabott idő és tér korlátai között. Tudnunk kell pontosan: hol voltunk, hol vagyunk, s legfőképpen: hová tartunk?!

Oktalan félelmek

Ahogy közeledünk a Krisztus születése utáni 2000. esztendőhöz, újra és újra feltesszük a kérdést: mi vár ránk? Ami azt illeti, a Krisztus utáni 2000. év már tulajdonképpen 1995-ben érkezett, hiszen a tudományos megállapítások szerint Jézus időszámítás előtt 5-ben született. Így tehát 2000. – ehhez nem fér kétség – nem ad okot a világszerte tapasztalható legkülönfélébb, vad spekulációknak és apokaliptikus, világvégi jóslatoknak. Abban biztosak lehetünk: 2000. és azon túl nem hoz a földre ezeréves aranykorszakot. Isten soha nem tett ilyen ígéretet. Az új évezred lehet egy kicsivel jobb, mint az elmúlt ezer év, lehet rosszabb is, de teológiailag nézve (tekintve, hogy Jézus Krisztus mindaddig nem tért vissza) nem fog különbözni a megelőző 1000 évtől. Az emberiség történelmének utolsó napjáig, Krisztus dicsőséges visszajöveteléig, 2000. és a rákövetkező évek a „még nem” időszak részét képezik majd: a Krisztusra várás feszültsége határozza meg a világkereszténység mindennapjainak életét a jövőben is.

Pesszimizmus vagy optimizmus?

Hogyan nézzünk tehát előre? Az Apostoli Hitvallás első hitágazatának értelmében valljuk: a Teremtő Isten fenntartja a világot, megőrzi a rajta lévő élőlényeket, gondot visel teremtményeiről. Esője egyaránt hull igazakra és hamisakra. Talentumokat, képességeket ad hívőknek és nem-keresztényeknek, hogy az élet fennmaradjon a földön. Ám vak optimizmusba se ringassuk magunkat, ne fessünk utópiákat az eljövő évekre gondolva. A Krisztushoz tartozók felkészülhetnek egy folyamatos és talán fokozódó ellenállásra a fennálló világ részéről. Úton vagyunk, mint Isten népe, az Ő fegyverzetében. Missziói küldetésünk a világ minden nemzete felé egyformán érvényes az örömhír hirdetésére. Van célunk: a krisztusi szeretettel szolgálni embertársainknak – otthonunkban, iskolánkban, munkahelyünkön, szûkebb-tágabb lakókörnyezetünkben. Reménységünk az eljövendő Úr, aki meg?rzi az övét minden időben.

Dr. Paul R. Raabe

(Fordította: K?háti Dorottya)

LEVELESLÁDA:1656 Budapest,

 Szoktam kérdezni a szomszédaimat, hogy hallgatják-e a rádióban a vallási műsorokat. Sajnos, „NEM”. Más dolguk van, nem érnek rá. Hát ez itt a baj. Az én életem is csak most, néhány hónapja jött rendbe lelkiileg, remélem, végérvényesen...

T. István, Keszöhidegkút

 Igazán csodálatos dolog, hogy most már kéthavonta olvashatunk MM-et. Értesülhetünk munkátookról, még ha a rövidhullámon nem is hallhatunk többé benneteket... Én is imádkozom az imakérések szerint és így része lehetek egy nagy gyülekezetnek...

L. Katalin, Kézdivásárhely

 Köszönjük a megfjtésekre küldött nyereményeket. Csodálatos, hogy e rohanó világban a rádióon keresztül is szól hozzánk az Egy Igaz Isten... Sokat jelent az a tíz perc keddenként a nyíregyházi Jonatán rádióban, köszönjük, hogy vannak ilyen alkalmak. Többeknek szóltunk az adásról, de mivel 35 km-re lakunk Ny-tól, a vétel lehetősége nem adatik meg mindenkinek. Mi továbbra is megpróbálunk válaszolni a rejtvényekre...

M. Tibor, Gávavencsellő

 Én tavaly keresztelkedtem meg... most már boldogan, Krisztusban való hitben telnek napjaim. Nemrég kezdtem el hallgatni a Kossuth rádió vallási műsorait... Elhatároztam, hogy rendszeres hallgatójuk leszek...

Cs. Krisztián, Kunszentmárton

 Első ízben kezembe kapva lapjukat, különös öröm töltött el: MM Magyarországon? Örültem, hogy van ilyen kezdeményezés, és valódi Isten iránti hála ébredt bennem. Gyülekezetemben él egy missziói bizottság, ahol nemcsak a konkrét missziói teendőket vitatjuk meg, de előtte mindig próbálunk a múlt misszionáriusaitól meríteni: ők hogyan végezték feladataikat...

B. Balázs, Gávavencsellő

 Lányaim nagy izgalomban vannak, én pedig mit „egy egyszerű” anyuka, még nagyobbban. A magyarázat: táborba készülnek, Magyarországra, Vanyarcra! Utolsó simítások, utasítások, puszik és már el is ment velük a busz... Lassan telt a pár nap, míg végre ismét egymást megölelhettük. Azonnal mesélni kezdtek, lelkesedésük határtalan volt. Elismeréssel beszéltek a táborigyülekezetéről, lelkesedéssel az oktató lelkészekről, teológusokról, a többi 60 gyerekről. Ezeknek az embereknek sikerült kamaszodó gyerekeimmel megértetni, hogy barátságokat kötni, Isten tanításait megismeri és felhasználni a mindennapi életben, sokkal többet jelent, mint a divat, a diszkó, a tévé... Nagy élmény volt számukra minden óra, amit ott eltöltöttek, kezdve a bemutatkozástól, a csendstáig, áhítatokig, játékokig, a vasárnapi közös éneklésig. Mint erdélyi anyuka, nagyon köszönöm, hogy lehetővé tették gyerekeim számára ezt a tábort, ahonnan lélekben sokkal gazdagabban tértek haza... "

Egy édesanya Fogarásról

 Mindig érdekes és hasznos, ha más gyülekezetek életéről olvashatunk. Ha nehéz körülmények között élnek, hiszem, hogy a róluk szóló híradás kapcsán azt is megérezzük, hogy a másik gyülekezet keresztje nem is olyan könnyű, mint ahogyan azt esetleg gondoljuk – nem ismerve a körülményeket. Ilyen cikk az Ózdról megjelent beszámoló (MM '99/4). Nagyon örülök, hogy megjelent. Tökéletesen egyetértetek a címmel: „Ahol már a túléléshez is misszió kell”. Magam is voltam Ózdon. Idén nyáron harmadszor orgonáltam egyházzenei áhítaton és istentiszteleten. Bepillantást nyertem a gyülekezet életébe. Mindhárom alkalommal más-más gyülekezeti tagnál

kaptam szállást. Ők sokat elmondtak a gyülekezet általuk ismert több évtizedes múltjáról és mai életéről. Közelről láttam és érzékeltem Tóth Melinda lelkesítő munkáját. Hazánk eme részén nagyon nehéz körülmények között végzi munkáját. Nagy szóránya van. Ózd városa is nagyon sok nehéz múltbeli és mai gazdasági, társadalmi és kulturális örökséggel küszködik. Nagyon jó kapcsolata van a gyülekezetek tagjaival. Minden rendszeresen istentiszteletre járó gyülekezeti tagot név szerint ismer, amennyire lehetséges, gondjukat viseli. Nagyon kedvesen, biztatóan beszél velük, többüket rendszeresen ő viszi autón az istentiszteletre. A sokszor kilátástalannak tűnő helyzet ellenére is határtalan lelkesedéssel és mérhetetlenül sok munkával tartja össze a meglévőket, és a fiatalokat, gyermekeket is igyekszik bevonni a gyülekezetek életébe. Én magam is több lelkes gyülekezeti taggal beszéltem. Kívánom, hogy mások is megismerjék Tóth Melinda és az Ózd-Putnoki gyülekezet életét.

T. Etelka, Budapest

A Missziói Magazin 99/4 száma egyszerre került a kezembe a Fedél nélkül című újság július 22-i számával... Azóta érlelődik bennem a kérdés, hogy ha van börtönmisszió, akkor miért ne lehetne a hajléktalanok számára szervezett misszió is? Talán még az evangéliumi egyházak és közösségek egymásra találását is elősegítené... Lehet, hogy nyitott kapukat döngöttek. Örülnék, ha válaszolna, vagy néhány soros írásomat közölni tudná... Természetesen erre a levélre is válaszolunk, és a mellékelt írást is közöljük az alábbiakban: A hajléktalanok említett lapjában egy zsoltáridézet (Zsoltár 41,2) és négy csodálatosan szép vers gondolkoztatott el: a belmisszióknak az is feladata, hogy megkeresse és megtalálja azokat az elveszett embereket, akik Istent keresik, különösen akkor, ha hajléktalanok. Hiszen ha „mint élő kövek, lelki házzá épülnek” egy gyülekezetbe, nemcsak békességet és vigasztalást, de feladatot és talán hajlékot is találjanak ahhoz, hogy újra kezdjék az életüket, sőt a többi hajléktalanért is próbáljanak tenni valamit. És ha már többen vannak, akik az evangélium fényében értették meg életük mértékét és jövőjük tennivalóit, akkor egymás támogatása már nem lesz értelmetlen és nehéz feladat és talán társadalmunk is megmozdul végre. Ez lehetne a magja a „Hajléktalanok Evangéliumi Bárkájának”, amelyet minden evangéliumi egyház és közösség biztosan szívesen támogatna.

K. Lajosné, Budapest

Várjuk Olvasóink reagálását Testvérünk „felhívására”!

SAJNÁLJUK,

hogy néhány Olvasónk félreértette szándékunkat. Az MM '99/4-es számában található MM-összeállítás a Gedeon Társaság világméretű, igen tiszteletre méltó szolgálatát kívánta bemutatni, nem Mátis András ellentmondásos személyét. Mátis András, volt evangélikus lelkész, mint a Gedeon Társaság tagja nyilatkozott a szervezet tevékenységéről. A cikk kéziratát megküldtük a Gedeon Társaság felelős vezetőjének is, aki nem emelt kifogást.

A Szerkesztőbizottság

MM-novella:

Sánta Anikó: HÉTKÖZNAPI CSODÁK

A férfi a metrómegálló elején állt. Várta a szerelvényt. Aki látta, nem vett észre rajta semmit. Egy elegáns úr, aki el akar jutni valahová. Lefelé nézett, talán a mozaikok mintázatát szemlélte. Nem messze tőle reklámfilmeket vetítettek a kifeszített képernyőre. A filmek harsányak, színesek voltak. Mint amilyen az életnek az a kis szelete ott a metrómegállóban. És éppoly hazugok – gondolta a férfi keserűen. Hazugok, mint minden ezen a világon. A mosó-és mosogatószerek, a különböző tisztasági és intim papíráruk tökéletes arzenálja kínálkozik, hogy segítségükkel sikeresen vívjuk meg harcunkat a kosszal és mocsokkal. Mindet arra fejlesztették ki, hogy eltüntessék a foltokat, amelyek – úgy tűnik – az ezredvég emberének legfőbb gondját jelentik. Nevetséges! Nevetséges, de az emberek mégis komolyan veszik, mert tisztaságot akarnak, ám nem veszik észre, hogy hiába mosnak hófehérre mindent, az életük, a lelkük akkor is mocskos, foltos marad. Nem veszik észre, vagy nem akarják észrevenni, inkább újabb és újabb, tovább és még tovább fejlesztett szerekekkel próbálkoznak. A lelkeket kellene végre tisztára mosni, de arra nem találtak még föl semmilyen szert. Valószínűleg nem kecséget túl nagy nyereséggel – gondolta cinikusan, s majdnem hangosan fölnevetett. Nem, ennek az életnek semmi értelme. Csupa képmutatás az egész. Az emberek mosolyognak egymásra, s ez még a jobbik eset, közben pedig semmibe veszik a másikat. Mindent és mindenkit letaposnak a saját érdekeik miatt. És ezt nem lehet nem tudomásul venni, nem lehet benne nem résztvenni. Mert ez az élet. Nincs alternatíva. Illetve egy azért van. Kilépni ebből az egészből. Végleg. Mindjárt jön a metrószerelvény és végleg befejeződik minden. Majd megáll egy órára a forgalom itt a föld alatt, a déli hírekben megemlítik az esetet, de az estiben már nem. És az emberek gyorsan elfelejtik ezt a kis kellemetlenséget, ami miatt lekéstek valami egyáltalán nem fontos dologról. Ennyi egy emberi élet. Jelentéktelen. Nem is érdemes kínlódnival vele – ilyen gondolatok cikáztak át a férfi agyán ott a metrómegálló elején, míg várta a szerelvényt, s látszólag a mozaikok mintázatát szemlélte. Valaki odalépett hozzá és egy szórólapot nyomott a kezébe. Már megint valami reklám – gondolta, és már majdnem eldobta. De a szerelvény még mindig nem jött, így elolvasta a papírra írtakat. Illetve azt az egy mondatot, ami rajta volt, s amit nem is értett meg rögtön. Ezért újra és újra elolvasta. S egyszer csak hirtelen minden megváltozott. Már nem várta a metró, hanem fölment a felszínre és gyalog indult el. Csak úgy ment egész nap. Estefelé lekuporodott egy járdaszegélyre és zokogni kezdett. Mint egy kisgyermek, és mint ahogy még soha nem zokogott életében. Hát még sincs magára hagyatva, még sincs teljesen kiszolgáltatva annak a világnak, amely egyáltalán nem tetszik neki. Mégis lehet úgy élni, ahogyan annyiszor elképzelte már, és amit nem volt bátorsága és ereje megvalósítani. Hát mindazt, amin keresztülment eddig, át kellett élnie ahhoz, hogy megismerje, fölfedezze az igazságot, amely elvezet az elveszettek hitt, igazi boldogsághoz. A kis papír, amelyre valaki följegyezte az üzenetet, már elrongyolódott a sok gyűrögetéstől, de az az egy mondat még tisztán kivehető volt: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Ez a felfoghatatlanul gyönyörű mondat világított meg mindent, amiről addig fogalma sem volt. Elcsendesítette háborgó, békétlen lelkét, és szeretettel és nyugalommal töltötte meg azt. Hálát érzett az iránt, akit addig nem ismert, de aki az életet ajándékozta neki – most már tudta, másodszor. Elindult haza, hogy rendbe tegye a világot maga körül. Most már lesz ereje hozzá, mert érezte, vele van az, Aki megkereste őt, elvesztett.

Napraforgó - nem csak gyermekeknek

STARTPISZTOLYTÓL CÉLSZALAGIG

India egyik településének nagy iskolája minden évben rendez sportünnepélyt. A legkedveltebb versenyszámok közé tartozik az egymérföldes futóverseny. Ezen életkortól függetlenül bármelyik tanuló résztvehet. A rajtpisztoly eldördülése után máris mozgásba lendültek a versenyzők. Hamarosan lemaradtak a kevésbé jó futók. Egyesek fel is adták a versenyt. A leghátul futók között volt egy kisfiú is, aki egyre inkább leszakadt a mezőnytől. Sokan úgy vélték, fogy igyekezetének már semmi értelme. Hiszen legcsekélyebb kilátása sem volt arra, hogy győzelmet vagy akár csak jó helyezést is elérjen. De a fiúcska nem zavartatta magát. Ő a futást elkezdte és persze be is akarta fejezni. Egyre több néző figyelt fel a gyerekre. Láthatták, hogy a kisfiú nem akarja feladni a küzdelmet. Bízatták is őt bekiabálásokkal. Néhányan azonban gúnyolták és azt kiáltották, hogy adja fel. A fiút azonban ez nem befolyásolta. A célra tekintett és nekifeszülve futott, egyre futott tovább... Most már teljesen nyilvánvaló volt, hogy ő lesz a legeslegutolsó, mégsem adta fel! A versenybíróknak, akik már azonosították az első három helyezettet, meg kellett várniuk, amíg a kicsi is átfut a célon. Lelkes éljenzés tört ki, mert a versenyt a fiú nemcsak elkezdte, de végig is futotta. Addig nem nyugodott a közönség, amíg ő is kapott különdíjat. A cél felé futni és célba érni! – igen, éppen erről van szó. Életünk hasonlít egy futáshoz, ami a többség számára inkább hosszútávfutás. Nekünk, keresztyéneknek fontos, hogyha elindultunk Krisztus követésére, akkor nekifeszülve, reménységgel fussuk végig a pályát. Egészen a célig! Azért pedig, hogy a célt ne tévesszük szem elől, „nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére...” (Zsid 12,2). A célba érő megkapja az Élet Koronáját.

Fordította: Göllner Pál

Napraforgó - nem csak gyermekeknek

TÁBORTALÁLKOZÓ

Mintha tegnap lett volna, amikor a buszmegállóban búcsút vettünk egymástól... „Hol van még az október” – gondoltuk – „amikor találkozhatunk.” Nos, hamarosan itt van! Október 30-án, szombaton lehetünk együtt, délelőtt 10-től kb. 2 óráig, de most nem Vanyarcon (bár az ősz biztosan ott a legszebb), hanem a Bp. Deák téri gyülekezeti teremben. Ha kérdésed van, felhívhatsz minket, vagy írhatsz. Ha nincs kérdésed, akkor „kézzel-lábbal” igyekezz! Témánk az egyik – táborban kimaradt testrész – a has lesz. Gondolkozz, hol találkozol a Bibliában ezzel a túlságosan is hétköznapi testrészünkkel, és hozz magaddal egyetlen apró finom falatot: valakinek, akit majd kihúzol. Várunk szeretettel,

a tábor vezetői.

REJTVÉNY

Legtöbb gyülekezetünkben ezekben a hetekben kerül sor az aratási hálaadó istentiszteletre. Ilyenkor sok helyen gazdagon díszítjük az oltárt az Istentől kapott javakkal. Sajnos képünkön néhány dolog (szám szerint nyolc) összekeveredett. Jó lenne rendet rakni! Akinek sikerül, küldje be címünkre a megoldást. Nem fogja megbánni...

ORSZÁGOS EVANGÉLIZÁCIÓ

1999. november 6. Deák-tér

„Jöjj, térj be, kapum tárva!”

9.30 ^h	énektanulás		
10.00 ^h	„Légy drága vendégem, ki újjászültél engem már keresztségemben!”	Nyitó istentisztelet úrvacsoraosztással, új kísérleti liturgikus renddel:	Ferenczy Erzsébet, ifj. Hafenschér Károly
11.00 ^h	„Segíts hát, hogy növekedjem szépen és gyümölcs bőven érjen!”	Bevezető előadás a csoportmunkához: A növekedés titka	dr. Fabiny Tamás
12.00 ^h			ebédszünet
13.30 ^h	Gal 5,22	csoportmunka a Lélek gyümölcseiről:	
15.00 ^h		csoportok beszámolója	
16.00 ^h	„Hátha terem jövőre...”	Záróáhítat Lukács 13,6-9 alapján	Szemerei János

Elkészült az Ifjúsági és Gyermekmunkaprogram füzet

Hasznos és praktikus segítséget nyújt ifjúsági vezetőknek és gyermekmunkásoknak. A füzeteket az Ifjúsági Osztályon lehet kérni:

Budapest, Üllői út 24. 1085.

IMAKÉRÉSEK

Imádkozzunk...

- Bálint Zoltánék vége felé közeledő és Jó Andrásék induló missziói munkájáért
 - hogy Seija Kuronen előadó körútja ébressze, erősítse a meglátogatott közösségek missziói felelősségét
 - a kórházi misszióban és a mozgássérültek között dolgozókért, hogy tudjanak élő reménységét vinni betegágyakhoz és tolokocsikhoz
 - a média vezetőiért, hogy ismerjék fel hatalmas felelősségüket és segítsék az egyházak által felkínált életmentő keresztyén értékek közkinccsé tételét
 - hogy az egyházak ne szigetelődjenek el az ifjúságtól, hanem utat találjanak az evangéliummal a jövő nemzedék szívéhez is
 - hogy az őszi konferenciák, evangélizációk gyümölcstermő életre ébresszenek, indítsanak.
-

Seija Kuronen finn misszionárius előadókörútjának néhány állomása

Október	1	Pestszenterzsébet	
	2-9	Nyíregyháza és környezete	
	10	Pilis	Missziói nap keretében
	11	Alberti	
	12	Irsa	
	13	Luther Otthon	21 órakor:
	14	Zugló	18 órakor:
	15	Nagytarcsa	
	16	Bp. Üllői út 24	
	17	Székesfehérvár	
	18	Csömör	

Nők országos találkozója

„Mi dolgunk a világban - küzdeni!”

Budapest-Deák téri Evangélikus Gimnázium

1999. október 30.

Révfülöpi Oktatási Központ

Értelmisségi konferencia: október 15-17.

Felügyelői konferencia: november 5-7.

Jelentkezés:

8253 Révfülöp, Füredi út 1. Telefon: 87-464-107
